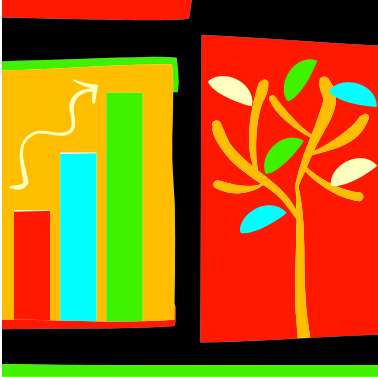

Thư viết trong ngày mưa

Không chỉ có gió-trăng-tiếng cười mà căn phòng còn rực sáng hình dáng em, thơm tho mùi hương tóc huyền hoặc quyến rũ đến ngất ngây.

Biết viết gì cho em đây? Tự nhiên ngôn từ bay đi mất hết. Người mang danh làm thơ, viết văn bỗng nhiên thẫn thờ như một đứa trẻ ngây ngô mới trong những ngày đầu đến trường. Trang giấy trước mặt anh không ngưng đọng với kích thước vĩnh hằng mà người ta gán cho nó là 17x 24 cm, mà cứ rộng dần ra. Cây bút trên tay nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đến vậy mà không biết điều khiến nó đi phương nào, hết như một thủy thủ ngoài trùng dương lạc tay chèo trong một không gian ngập tràn gió sóng.

Mấy hôm rồi trời đầy nắng, nồng nàn đến oi ả. Nhưng một ngày cuối tuần trời bỗng nhiên mưa xối xả. Bên ngoài khung cửa sổ những phiến lá hồn nhiên reo mừng đón từng giọt mưa rơi, như anh ngày xưa ngây ngô, hạnh phúc đón từng bước chân em bước qua nhà.

Tiếng mưa dùi dặt, tha thiết. Nhạc mưa êm ả ngập tràn không gian xung quanh. Trong lòng anh, những dấu yêu xa xôi chợt dội về, không phải là mưa mà là thác đổ, là lũ cuốn phăng anh đi khỏi thực tại hiện hữu. Và anh như thấy mình vẫn nhỏ như ngày xưa, đang ngồi trong căn phòng thân quen, tuênh toàng nhưng đầy gió, đầy trăng và tràn ngập tiếng cười. Không chỉ có

gió-trăng-tiếng cười mà căn phòng còn rực sáng hình dáng em, thơm tho mùi hương tóc huyền hoặc quyến rũ đến ngất ngây.

Đêm xưa. Ôi những đêm xưa xa vời vợi, anh đã ngồi với trăng, với đêm và với ngọn đèn khuya để mơ về em, dịu dàng, hồn nhiên, xinh tươi và khả ái. Trong mộng mị của cuộc đời anh đã mơ có một ngày hoa đăng giăng kết, những tràng pháo đỏ xinh giòn giã nổ đón bước chân em. Nhưng rồi ngày đó xa dần, xa dần. Và trở thành một ngày không thực. Bởi hoa đăng không bao giờ, đến vĩnh viễn được giăng lên. Và pháo không bao giờ, đến vĩnh viễn được đốt lên để nghe tiếng nổ. Cả hoa và pháo đều được niêm kín, chôn sâu trong miền ký ức của quên lãng.

Một ngày đầy mưa. Cây đắm chìm trong mưa. Anh đắm chìm trong ký ức của tuổi thơ hồn nhiên, xa ngái. Con đường làng nhỏ hẹp với những hàng tre xanh mát rợn rợn vui bước chân em qua. Vành mũ vải nhỏ xinh trên đầu, cặp sách trên tay một thuở cùng nhau tung tăng đến trường trong tiếng trống âm vang giục bước.

Có thể bây giờ em bước chân qua những đại lộ sang trọng, xênh xang, sạch như lau, nhưng anh tin rằng em sẽ không quên và chẳng bao giờ quên con đường đất nhỏ hẹp của tuổi thơ xưa với những lần chạy trong mưa tóc ướt nhoè và chân thì lấm lem bùn đất.

Mưa và em. Nỗi nhớ và anh. Tất cả như một biến tấu vừa thật, vừa hư ngập tràn sự lãng mạn trong một ngày mưa anh ngồi với mệnh mông trang giấy. Và cây bút trên tay chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của trái tim.

Anh vẫn ngồi thẩn thờ bên khung cửa nhỏ nhìn ra vòm lá xanh reo mừng trong mưa. Chẳng có khái niệm của thời gian trôi qua là bao lâu. Mưa của trời một buổi, hai buổi. Đôi khi là vài ngày, thậm chí cả tuần rồi cũng tạnh. Chỉ riêng mưa trong nỗi lòng sâu kín của anh và có thể là của cả em thì vẫn mãi muôn đời.

Và anh chợt nhủ thầm rằng, có khi nào ở một phương trời xa xôi nào đó, trong một ngày mưa, em ngồi với mưa, với giấy, với bút và với cả nỗi lòng riêng dành cho nhau, như anh trong ngập tràn mưa hôm nay thương nhớ tuổi trăng rằm đăm đăm đến khôn cùng.

Anh gửi trong tiếng đàn mưa dặt dìu lời cầu chúc của anh riêng dành cho em. Mưa sẽ nhờ gió mang lời cầu chúc của anh đến cho em. Em hãy chờ nghe gió nói hộ anh lời cầu chúc đó em yêu dấu nhé!

Nguồn: eVan

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 1 tháng 12 năm 2008